

[A. C. Meyer.]

Succes, medens vi selv fostrer forholdsviis faa Operakomponister. Ogsaa naar Talen er om Radiofoniens og Teatrets Forbindelse med hinanden, synes Musikken mig at være af saa overordentlig Betydning for et Folks Underholdning i Ordets bedste Forstand, at det vilde være et meget farligt Eksperiment, om man vilde lade Operaen overgaa til Privatdrift, vilde sige, det er et Smertensbarn, som vi jager ud i Ørkenen, vi har ingen Brug for det, vi vil helst være det kvit. Man vilde derved komme til at gøre Skade paa den Kulturfaktor, som Musikken faktisk er.

Ogsaa til Gunst for Balletten kan der anføres meget. Bournonvilles Kunst har herhjemme sat sig saa smukke Spor, at man overalt i Udlandet anerkender den Dygtighed, vore Balletdansere og Balletdanserinder har opnaaet. Maaske interesserer denne Dans de fleste ærede Medlemmer her mindre end Musikken og Skuespillet, men ogsaa Gratien og Skønheden i Legemets Bevægelser fortjener at ses fra det Synspunkt, at alt, hvad der viser den legemlige Skønhed, Behændighed og Dygtighed i Formernes Bevægelser, har sin Kulturværdi, som man ikke skal overse. Der er ellers meget faa, der har talt som Riddersmænd for Balletten; jeg synes dog, jeg vilde bryde en lille Lanse for den i Forbigaaende, fordi denne Kunststart ogsaa fortjener, at man yder den Anerkendelse.

Men er Administrationen af det kongelige Teater saaledes, at den magter at overskue disse tre Kunstarter? Det er den ikke, og derfor bliver Dobbeltsceneprojektet vel alligevel til syvende og sidst den eneste Redning. Jeg hører ikke til dem, der tror, at dette vil bringe Underskuddet noget synderligt ned. Det er muligt, at det slet ikke vil bringe det ned, men det vil ikke skræmme mig. Selv om Underskuddet blev ved at være, hvad det har været for det sidste Driftsjaar, vilde jeg ikke mene, at dette Offer var for stort, og jeg vil endda tro, at dette Underskud kunde bringes ganske betydeligt ned, dersom man kom ind paa en mere demokratisk Ordning af det kongelige Teaters Forhold. Dette sidste vil til syvende og sidst være afhængigt af, om man kan finde en dygtig Forretningsmand — snarere end en dygtig Teatermand —, thi en dygtig Forretningsmand vil med en Ekspert under Armen meget hurtigt kunne sætte sig ind i de forskellige Kunstarters Forhold. Hvis man siger til en af vore Privatteaterdirektører, en, der har Myndighed og Magt indenfor sit Om-

raade: Her er det kongelige Teater, og her er en Million til at dække dets eventuelle Underskud med, vil du saa lede dette Teater saaledes, at Samfundet kan være tjent dermed, saa tror jeg, at Manden vilde føle sig i høj Grad interesseret i at paatage sig denne Opgave, fordi han ellers ikke kan regne med, at nogen betaler Underskuddet. Dette bevislig stadig tilbagevendende Underskud bliver noget af en Sovepude for Kunstnerne, idet man mener: Staten betaler, det spiller ingen Rolle, selv om det ikke gaar alt sammen, som det skulde, Staten har at betale Underskuddet, og derfor kan den gamle Slendrian fortsættes. Jeg anser det for muligt, at man ved en saadan forretningsdygtig Ledelse bistaaet af den fornødne Kunstinteresse og Kunstforstaaelse vilde være i Stand til at bringe Underskuddet betydelig ned, men ikke saa længe den nuværende rent bureaukratiske Ordning eksisterer. Jeg deler den Opfattelse, der er udtalt af det ærede Medlem Hr. Povlsen og andre ærede Talere, at man skulde tage hele Spørgsmaalet om det kongelige Teaters Forhold op under Udvalgsbehandlingen og se at komme til Bunds i alt Teatret vedrørende. Men det vil man ikke kunne blot ved at beskæftige sig med Forholdet mellem Radiofonien og Teatret, ej heller ved at beskæftige sig med Spørgsmaalet om, hvorvidt de tre Kunstarter vedblivende skal være sammen eller skilles, men kun derved, at man ogsaa beskæftiger sig med selve den administrative Ledelse, med det for Øje at komme til en Ordning, hvorefter et forretningsdygtigt Princip herskede indenfor Teatrets Mure, og den fornødne Kunstsans, Kunstinteresse og Kunstforstaaelse var knyttet til den forretningsmæssige Ledelse, saaledes at det kongelige Teater ikke blot blev et Foretagende, hvis Underskud Staten betalte, men blev et Teater, der øvede den bedst mulige Kunst under de bedst mulige Vilkaar og med det bedst mulige Resultat ogsaa for Staten, det vil sige med saa ringe Underskud som muligt. Kan man komme ind paa en saadan Ordning ved et Udvalgsarbejde, saa vil jeg anse det for at være et heldigt Øjeblik, der er valgt til at faa dette Spørgsmaal løst, og jeg vil sige ligesom andre ærede Talere, at jeg anser Øjeblikket for at være inde, da Spørgsmaalet om det kongelige Teater kan løses paa en heldig Maade.

Udvalgets Arbejde vil vistnok blive ikke saa lidt byrdefuldt. Ser man paa den Ramme, Ministeriet har givet os, vil det ses, at denne skal udfyldes. De tekniske Vanskeligheder, der kan være derved, bliver det